

בלבי

משכן אבנה

שְׁוִיתִי ה' לְנֶגְדִי תָמִיד

שיעורים בקול הלשון ♦ בלביפדיה עבודת ה' ♦ בלביפדיה מחשבה "דבק" #42016821 ♦ #41979319

כי תבוא

בפרשתן (דברים כו, ב) נאמר "וְלִקְחָתָּ מֵרֵאשִׁית כָּל פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תִּבְיָא מֵאֲרָצְךָ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ וְשָׂמָתָּ בְּטֶנְאָ וּגו'". מה עניין ה'טנא', ובפרט שכידוע שטנא'א, ר"ת של טעמים נקודות תגין אותיות, ובולט כאן העדר האות ת' הרומזת לתגין.

ביאור מורינו הרב שליט"א

כתיב (דברים כו, ב) "וְלִקְחָתָּ מֵרֵאשִׁית כָּל פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תִּבְיָא מֵאֲרָצְךָ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ וְשָׂמָתָּ בְּטֶנְאָ וּגו'".

ובתיקון כתיב (שם כח, ה) "בְּרוּךְ טֶנְאָךְ וּמִשְׁאֲרֶתְךָ", ובקלוקל כתיב (שם, יז) "אָרוּר טֶנְאָךְ וּמִשְׁאֲרֶתְךָ". ובארמית נקרא טני, עיין רע"ב (תמיד פ"ג, מ"ו. וכלים פי"ב). ובשורש הוא טנ, כ"כ בערוך (ערך טו).

ופרש"י (שם כח, ה) וז"ל, בְּרוּךְ טֶנְאָךְ - פירותיך. ד"א טנאך, דבר לח שאתה מסנן בסלים, עכ"ל. ובאבן עזרא (שם כו, ב) כתב, וז"ל, בְּטֶנְאָ - כדמות סל, עכ"ל. ואמרו חז"ל (ספרי, כי תבוא) שעשירים היו מביאים בקלותות של כסף ושל זהב, ועניים בסלי נצרים של ערבה קלופה, סל הנעשה ע"י ערבה קלופה, ועיין הכתב והקבלה (ויקרא, יט, יט), ועיין ב"ק (צא ע"א).

וכתב החזקוני וז"ל, וְשָׂמָתָּ בְּטֶנְאָ - דרך כבוד ולא בחיק ולא בכנף הבגד, עכ"ל. וברבנו בחיי (פס' א) כתב וז"ל, ועל דרך הקבלה, וְשָׂמָתָּ בְּטֶנְאָ, הטנא הוא רמז לה' אחרונה שבשם הויה, כי הביכורים נקראו ראשית, והן שלוש אותיות של שם שהן ראשית הכל וכו', כי בהם ראשית הקיים בעולם כולו מעלה ומטה, והנה הם משפיעים כח בה' אחרונה, שהיא הרביעית ובית קיבול להם, והיא מכללם. ועיין זוה"ק (זוהר חדש נ ע"ב). כענין ארץ היסודית שהיא רביעית ובית קיבול לשלושה יסודות ראשונים, עכ"ל. ויסוד הדין למעשה, שביכורים טעונון כלי, כמ"ש בספרי (על אתר), וכתב בספר הגיליונות (לר' יהודה החסיד ליקוטים, אות א) וז"ל, בְּטֶנְאָ בגימט' הכלי עכ"ל.

והטעם שנקרא טנא, ופירש בראב"ד (תמיד פ"ג, מ"ו. והובא במלאכת שלמה שם) וז"ל, הטנא נראה שהוא מלשון כובד ומשא כדאמרין בעלמא מטונך. ובשביל שהיה קצת כבד יותר מן הכוז נקרא טנא (כיוון שהוא כבד יש מעין טינא לנושא אותם, לשון טנא, והבן), וטנא נמי דכתיב בקרא על שם זה נקרא. וברא"ש ז"ל פירש, וז"ל, טנא מלשון קב עכ"ל. ואמרו (תמיד פ"ג, מ"ו) הטנא דומה לתרקב גדול של זהב (כעשירים שהיו מביאים הביכורים בקלותות של זהב), מחזיק קביים וחצי.

וכתבו רבותינו, טנא גימטריה - ס, וכמה ביאורים בכך: כתב האור החיים וז"ל, ואמרו ושמתי בטנא - ירמוז שצריך כל מפעלות הטובות שעשה יהיו ע"פ דבריהם, כאומרו (לעיל יז, א) "על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט וגו'", והתורה והמשפטים ביארו אותם חכמים בשישים מסכתות, כמנין טנא. שזולת זה הגם שיעשה כל מצוות שבעולם ישרף הוא והם, עכ"ל. ועיין צרור המור (פסוק ד'), שפירש שקאי על פרשה ראשונה שבק"ש, שיש בה שישים אותיות, כמנין טנא. ועיין עץ הדעת טוב, שרומז על ס' גיבורים שסביב מיטת שלמה המלך, והם שורש לס' ריבוא נשמות ישראל. ועיין מחשוף הלבן רמזים נפלאים במלת טנא. ומגן אברהם (טריסק, על אתר), ובזוהר חדש שהובא במגלה עמוקות (חיי שרה, ופרשת ויצא), ובדגל מחנה אפרים וז"ל, טנא ר"ת טעמים נקודות אתוון, עכ"ל. והתגין שיתופא דאותיות, עיין עץ חיים (ש"ה, פ"ב), ועיין מגן אברהם (טריסק, על אתר). ופרי הארץ (על אתר), ומגלה עמוקות (אמור).

תוכן הגיליון

נקודה מתוך הפרשה כי תבוא עמוד א'
פרשה כי תבוא עמלק-ליצנות עמוד ב'
שולחן ערוך סימן טו' סעיף ה' עמוד ג'
עץ חיים עם פירושים על התורה - ועל העבודה עמוד ד'

בלביפדיה
עבודת ה'
כל יום חמישי
רח' הרב בלוי 33
ירושלים 20:30

צורת אדם
בנושא בת עין
יום שלישי יג' חשוון
תשפ"ו
רח' הרב בלוי 33
ירושלים

בלביפדיה מחשבה
יתקיים כל יום רביעי
רח' קדמון 4 חולון 20:30

קו ישיר לשמיעת
שיעורי מורנו הרב שליט"א
ב'קול הלשון'
ישראל 073.295.1245
USA 605.313.6660

© כל הזכויות שמורות
מערכת 'בלבי משכן אבנה'
טלפון 052.763.8588
פקס 03.548.0529
bilvavi231@gmail.com

לקבלת העלון
בדוא"ל
bilvavi231@gmail.com
לקבלת העלון
בפקס 03.548.0529

כל החומר
[זולת מדור הליקוטים והשרות]
שמופיע בגיליונות
מדי שבוע
יוצא לאור לראשונה

רכישת ספרי הרב
ספרי אברמוביץ
משלוח ברחבי העולם
03.578.2270
books2270@gmail.com
USA 718-871-8652

וְהָיָה, כִּי-תָבוֹא אֶל-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, נָתַן לָךְ נַחֲלָה; וִירְשָׁתָהּ, וִישְׁבַּתָּ בָּהּ. (דברים, כו, א)

כח עמלק, הוא הכח שמלֵוֹה: מן-הראשית, עד-ההתפרטות לשישים ריבוא.

העקירה של עמלק היא- מריש דרגין עד סוף דרגין.

'למחות את זכר עמלק מיד בכניסתן לארץ'- הרי שהם נצטוו למחות, כמו שהזכרנו, עוד 'קודם' נקודת ההתחלקות. אבל, לא היתה מחֶקָה גמורה של עמלק, ובאמת אמרו חז"ל (תנחומא סוף כי תצא), אין השם שלם ואין הכסא שלם עד שימחה זרעו של עמלק. ואימתי ימחה זרעו של עמלק? 'ועלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עֶשׂוֹ, והיתה לה' המלוכה' (עובדיה), הרי שנקודת הגאולה תבוא יחד עם מחית זרעו של עמלק וזכרו, כלומר בדרין בתראין, עד דור אחרון ממש, שהוא נקודת הפירוד הגמור. והרי, שמחית עמלק מתלווה- עד נקודת ההתפרטות הגמורה באחרית הימים.

נמצא, שנקודת 'ראשית' גוים עמלק, היא ראשית- שלפני ההתחלקות, והיא מתפשטת בבחינת (איוב כח, יב) 'והחכמה מאין תמצא'- לנקודת ההתחלקות, עד- שאול תחתית, הפירוד הגמור. והעקירה צריכה להתחיל מנקודת השורש, ולכן המלחמה מתחילה עוד 'קודם' נקודת ההתחלקות. המלחמה היא איננה רק- בענפים, בהתפרטות, אלא- בשורש, ב'קודם' ההתחלקות, ולכן דייקא: 'שנצטוו למחות את זכר עמלק מיד' בכניסתן לארץ.

הכח של עמלק כולל את שתי ה'ראשית'

אנחנו מוצאים א"כ, שהכח של עמלק כולל את שתי ה'ראשית': הוא כולל את הראשית- ש'קודם' ההתחלקות, והוא כולל את הראשית- של ההתחלקות עד ההתחלקות הגמורה ממש. ולכן, הוא ה'קליפה' שמקפת את כל הבריאה כולה, כי הבריאה- יש בה בחינה של 'אין' ובחינה של 'יש', ועמלק- הוא גם כנגד ה'אין' וגם כנגד ה'יש', וזה מה שנאמר שעמלק עורר בהם 'היש' ה' בקרבנו אם אין' (בשלה יז, ז), כלומר שהיתה מלחמה בין על בחינת ה'יש' ובין על בחינת ה'אין'.

כח המלחמה, שמתגלה בכחו של עמלק שנלחם גם ביש וגם באין, גנוז בו כח- של האחדות של היש והאין. אם אנחנו מוצאים באיתגליא, שעמלק נלחם הן ב'אין' כלומר ב'ראשית' שקודם ההתחלקות, והן ב'יש' לאחר ההתחלקות, לאחר שכבשו וחילקו, הרי שעמלק כולל בקרבו את שניהם: מצד ההתפרטות- אנחנו רואים שהוא נלחם גם באין וגם ביש, אבל מצד השורש- מוכרח שהדבר מאוחד, שהאין והיש נכללים בבת אחת. ...

(פרשת השבוע תשס"ה 050 כי תבוא-עמלק-ליצנות).

לנו כאן שני ראשית: ראשית שלמעלה מן ההתחלקות, ראשית דאחדות, וראשית של כח החילוק.

כח הראשית שנגלה מיד בכניסתם לארץ, שהוא למעלה מן ההתחלקות, הוא גופא הכח של מחית עמלק דייקא. שעמלק- הרי הוא סוד הספק, כלומר שיש לנו שני צדדים שוים, וכאשר מתגלה כח ההשתוות שזה כח האחדות: מצד ההתפשטות- אלו שני צדדים, אבל- עצם כך שהספק הוא ספק שקול, הרי שיש כאן כח ההשתוות שמתגלה, שהוא בעצם הכח שמבטל את הספק כמו שהוזכר כבר, כי עד כמה שיש כאן גילוי של השתוות, זה גופא ביטול כח הספק. הרי שה'ראשית' גוים עמלק, המֶחֶקָה שלו היא דייקא- 'קודם' שנתחלקה הארץ. קודם שנתחלקה הארץ, הרי מתגלה ה'ראשית'- שלמעלה מן ההתחלקות, וזה גופא מוחה- את ה'ראשית' גוים עמלק.

שורש במהלך של גלות

לבן ומצרים- הם היו השורש במהלך של גלות יעקב אבינו: יעקב אבינו הגיע ללבן במהלך של 'יחיד', לא רק כיחיד ממשפחתו, אלא יחיד גמור, בעירום ובחוסר כל, מכל ממונו, שהוא נותר ערום מן הכל, כלומר- הוא היה במהלך של גילוי ה'לבדו'. אצל לבן עצמו- התגלה מהלך של 'התפרטות', שם נולדו כמעט כל שבטי קה חוץ מבנימין. במצרים- כבר מתגלה מהלך יותר של התפרטות, 'שבעים' נפש ירדו אבותינו למצרים. הרי שמתגלים כאן השלשה מהלכים: מהלך של 'יחיד' אצל יעקב אבינו, מהלך של 'שנים עשר' שבטי קה, ומהלך של 'שבעים נפש'. שלשה שלבים בהתפרטות: שורש- אחדות, התפרטות- לשנים עשר, עד- שבעים.

'על זה רצה לעכב ביאתן לארץ', שהוא הגיד למלך מצרים כי ברח העם, וכן הגיד ללבן כי ברח יעקב. כח עמלק, אנחנו רואים שהוא נוגע מ- נקודת ה'ראשית', כיון שנאמר בו 'ראשית גוים עמלק', עד- נקודת ההתפרטות, כי הרי הוא שורש הספק. והרי שעמלק: כוחו ב'ראשית- שמתפשט ומתפרט'. כלומר, שורש כוחו הוא- ב'ראשית' שלמעלה מן ההתפרטות, והוא משתלשל- ל'התפרטות'. ולכן דייקא, עמלק נוגע בנקודת 'יעקב', כי הגיד ללבן כי ברח 'יעקב', שהוא למעלה מן ה'שנים עשר שבטים', אף שזה היה לאחר שכבר נולדו אחד עשר שבטים, אבל הנידון הוא 'יעקב אבינו', כי ברח 'יעקב', הוא נוגע בנקודת הראשית שלפני ההתפרטות, והוא 'מלֵוֹה' את כל ההתפרטות, שהרי לבן אמר 'הבנות בנתי והבנים בני' (ויצא לא, מג), ולאחר מכן 'שהוא הגיד למלך מצרים כי ברח העם', הרי, שכאן כבר מתגלה המהלך של 'שישים ריבוא' שיצאו ממצרים.

אומר רש"י, מגיד שלא נתחייבו בבכורים עד שכבשו את הארץ וחלקוה (קידושין לו:).

מצות ביכורים נתחייבו בה בני ישראל, רק 'לאחר' שכבשו את הארץ וחילקוה. כל ענינם של הביכורים הוא- 'בכור' בחינת 'ראשית', כמו שכתוב 'ולקחת מראשית כל פרי האדמה'. והרי, שה'ראשית' נתגלתה- רק 'לאחר' שכבשו וחילקוה. ואם אנחנו מוצאים שהחיוב של הבאת ביכורים בפועל, זה היה דייקא 'לאחר' שכבשו וחילקו, הרי שהמהות של הביכורים שהיא 'ראשית', לא היתה לה גילוי- רק 'לאחר' הכיבוש והחילוק.

מאידך, אנחנו מוצאים בבעל הטורים על אתר, כי תבוא, כתיב לעיל מיניה (כי תצא כה, יט), 'תמחה את זכר עמלק', וסמיק ליה 'והיה כי תבוא אל הארץ', שנצטוו למחות את זכר עמלק מיד' בכניסתן לארץ. ועל זה רצה לעכב ביאתן לארץ, שהוא הגיד 'למלך מצרים כי ברח העם' (בשלה יד, ה), וכן הגיד ללבן 'כי ברח יעקב' (ויצא לא, כג) וכו' (ועיין בספר המפתח, הלכות מלכים פ"א הלכה א', בנידון ה'מיד').

מבואר כאן בדברי הבעל הטורים, שסמיכות הפרשיות, של פרשת עמלק לפרשת ביכורים, מפני- 'והיה כי תבוא אל הארץ' שנצטוו למחות את זכר עמלק מיד' בכניסתן לארץ. הרי, שכלפי מחית עמלק, לא מוגדרת כאן המתנת ה"ד שנה של כיבוש וחילוק, אלא 'שנצטוו למחות את זכר עמלק מיד' בכניסתם לארץ'.

בעמלק כתיב, 'ראשית גוים עמלק' (בלק כד, כ), הרי שעמלק נקרא 'ראשית', ואם מצאנו שיש מצוה, למחות את זכר עמלק מיד' בכניסתם לארץ, הרי ש'מיד' מתגלה מהלך של 'ראשית דקדושה', הוא גופא מבטל את ה'ראשית דקליפה' שהוא ה'ראשית גוים עמלק'.

הרי שיש לנו 'ראשית' שמתגלה- 'מיד' בכניסה לארץ, ויש לנו 'ראשית' שמתגלה- רק 'לאחר' שכבשו וחילקו.

'בראשית'- ב' ראשית

כתיב 'בראשית'- ב' ראשית. יש ראשית שלפני החלוקה, ויש ראשית של'לאחר' החלוקה: יש ראשית- של אחדות, של יחיד, ויש ראשית- של הרכבה, שהיא בחינת בכור, אותיות שניות ב' כ' ור'.

הכניסה לארץ, כמו שכבר הוזכר פעם, היא במהלך שעדיין לא נתחלקה הארץ לשבטים, הרי שמתגלה בה- כח האחדות שבארץ ישראל, שלמעלה מן ההתחלקות. זוהי בחינה- של ראשית שאין בה חילוק. מה שאין כן לאחר שכבשו וחילקו, הרי שמתגלה כאן- ה'שנים עשר' שבטי קה שהם 'ראשים' לבני ישראל, אבל זה ראשים של התחלקות, ראשים של 'שנים עשר' שבטי קה. הרי שיש

שולחן ערוך עם ביאור בלבבי משכן אבנה

סימן טו' - סעיף ה': אם נקרע מנקב שהציצית תלוי בו ולמטה, אם קדם הטלת ציצית לקרע שאותו ציצית היה שם בשעת הרקע, כשר. ואם נקרע ונשתייר ממנו כל שהוא ותפרו ואחר כך הטיל בו ציצית, אם הוא של צמר כשר לכו"ע, ואם הוא של שאר מינים שדרך לתפור בחוטים של אותו המין לא יתפור לדעת רש"י, ואם נקרע ותפרו ואח"כ הטיל בו ציצית איכא לספוקי.

בירור הלכה - סעיף ד'

וכתב הט"ז (ס"ק ה) וז"ל, ואם נקרע ונשתייר וכו'. זה קאי אנקרע מנקב הטלית ולמטה (ועיין מג"א ס"ק יא) וכו'. ולא הבנתי מקום ספק בזה, דהא עדיין תורת בגד עליו אף אחר שנקרע, דהא לא ניטל ממנו, והוא שלם מד' צדדיו, רק שיש קרע מנקב הציצית ולמטה, כי תפרו אמאי לא מהני, דהא תפירה חבור הוא וכו', דהא מצינו בספר תורה שצריכה להיות כולה ספר אחד, ועיקר עשייתה ע"י התפירות שמחבר את היריעות (אולם כבר נתבאר לעיל בדברינו החילוק בין אחד לחיבור, ובס"ת אין דין שיהא אחד אלא שיהא מחובר, ודו"ק), ולמה לא תהני כאן חיבור התפירות לעשות בה אח"כ ציצית, וכל שכן בזה שאינו תופר אלא הקרע לחוד, וצ"ע מה היה ספקו בזה, עכ"ל. ועיין משבצות זהב על אתר, ודו"ק.

וביאר בחידוד הלבושי שרד (אות טו) את דברי הט"ז, וז"ל, תמה הט"ז, דאפילו להרא"ש להב"י, דאע"ג דתפרוה הוה ליה כפסוק, היינו כשנקרע רצועה באורך הטלית לגמרי, אבל זה הוא סדק בעלמא, ומחובר באורך הטלית "משני הצדדים", ודאי מהני תפירה, עכ"ל. וקרוב לכך ממש ביאר במשבצות זהב על אתר.

ובביאור דברי הב"י בזה, ביאר הגר"א (ס"ק יא) וז"ל, אע"ג דנשתייר כל שהוא כשר להרא"ש כנזכר לעיל (ס"ק ו) וכאן כל הבגד שלם, מ"מ "מקום הטלת הציצית כמאן דפסוק דמי", עכ"ל.

ובביאור סברא זו, כתב במאמר מרדכי (אות יא) וז"ל, דשאני הכא שהוא ממש מקום שהציצית תלוי בו, וכל שנקרע מקום זה לגמרי, הוה "כאילו נקרע הבגד משני צדדיו לגמרי", עכ"ל. ועדיין צריך הבנה מדוע הוה כאילו נקרע הבגד משני צדדיו לגמרי.

ונראה שיש כאן ב' אופנים. א. שנקרע הטלית. ב. שנקרע מקום הטלת הציצית. וכאשר נקרע מקום הטלת הציצית, פוקע ממנו שם כנף כי אינו ראוי להטיל בו ציצית, ונקרא "תחת" הכנף ולא על הכנף, עיין לעיל סימן י"א, סעיף ט'. ולכך כיון שס"ל לרא"ש בשיטת רב עמרם שתפירה כמאן דפסיק דמי, נמצא שאף כאשר תפרו והציצית עומדת כראוי למטה מקשר אגודל ובתוך שלש אצבעות, מ"מ כל מקום זה כיון שפקע שמו ואינו נקרא כנף, אף כאשר תפרו לא חוזר לו שם ראשון של כנף, ולכך פסול, ודו"ק.

הלכה פסוקה - סעיף ה': אם נקרע מנקב שהציצית עתיד להיות תלוי בו, ואח"כ תפרו ואח"כ הטיל בו ציצית, לא ילבש בגד זה, כי יתכן שחייב בציצית ומקום הטלת הציצית אינו פוטרו.

הלכה פסוקה - סעיף ה'

אם נקרע מנקב שהציצית עתיד להיות תלוי בו, ואח"כ תפרו ואח"כ הטיל בו ציצית, לא ילבש בגד זה, כי יתכן שחייב בציצית ומקום הטלת הציצית אינו פוטרו.

פירוש על דרך הסוד - סעיף ה'

קרע שטן - קריעה במקום הנקב, סיבתו הוא שנתרחצ הנקב ועי"ז לנצוף נקרע. וצדקות, כל נקב הוא שורש דק לנקרע, ולכך הוא מתפשט והולך ונקרע כולו או רובו ככולו. ועיין שו"ע חו"מ (סימן נב) לגבי שטר שנקרע, צסס הרא"ש, ועיי"ש צ"ח (ס"ק ד), ודרכי משה (ס"ק צ), ונכס"ע (ס"ק יא), ונחומים (ס"ק יא).

ושורש הקריעה, צקריעת ים סוף, ואמרו (ילק"ש, שמות, יד, רמז רלג) אמר ראצ"ע איש כפר ציחר, צזכות השצטים קרע להן את היס, שנאמר (חצקוק, ג, יד) נקצת צמטיו וגו', ואומר לגזור ים סוף לגזרים. והרי שקודם לקריעה נקב.

ומהות קרי"ס צשורשה, ציאר צטעמי המלות (צהר, מלות שמיטה ויוצל, ד"ה גס סוד) וז"ל, ענין קרי"ס, כי שהמלכות רוצה ללדת אלו הנשמות שהם צעיצור צתוכה, הנה לפתח חטאת רוצץ, הוא הנחש העליון הנושך צערוחה (מקום הנקב), ועי"כ היא מולדת. ואמנם הצדיקים, שע"י תפילתם יולדת נקצה עילאה, ואינה צריכה אל הנחש החטאת רוצץ. וז"ס קרע שטן, כי שטן גימט' נחש, כי הנחש הוא קורע רחם איילה, וקריעה זו נעשית ע"י שם הנוכח, עכ"ל.

והבן שיש קריעה תחתונה במקום הנקב של הנקצה, וזה ע"י הנחש. אולם יש קריעה עליונה ע"י תפלת הצדיקים, שצנח התפלה יש קריעה, כמ"ס צנמה מקומות (וכנגדו צקלקול יש קרע של תפלות, עיין הוריות, יב, ע"ב). וזהו סוד קרע שטן, לקרוע כוחו של שטן ולגלות קרע דקדושה במקום הנקב.

ומי שנקרע טליתו במקום נקב ולמטה, זהו קריעה נפולה משורש הנחש כנ"ל, ששורשו עפר תאכל כל ימי חייו, קרקע, קרע-ק.

ושם שני של אגף צכת, הוא קרע שטן, כנ"ל, והוא כנגד יום שני שבו נצרב גיהנם, ובו נצרב רקיע, מלשון קריעה, כמ"ס חז"ל (תיקונים, ג, ע"ב), קרע שטן, דאיהו שמה תנינא דיומא תניינא ציה קרע ימא, וצהאי שמה אחרמר (צראשית, א, ו) יהי רקיע צתוך המים. ועיי"ש (עו, ע"א) שאמרו, קול ה' צכת, דא קרע שטן, ודא גצורה. ואמרו (שם, קכא, ע"א) קרע שטן, ואיהו רקיע - קרע, ואפריש מתמן השטן דאיהו מיין מסאצין, וצגין דא יהי רקיע צתוך המים ויהי מצדיל צין מים למים, דא הוא שמה דעקר שטן מן ימא דאורייתא ואפריש ליה מתמן. ועיין תיקון י"א מתיקונים אחרונים, וצגרי"א שם צהרחה. ועיין עץ חיים (שער ט, פ"ב, מ"ת).

אחדות הג"ר הינה בייחס למדרגת הו"ק

על התורה

החידוש הג' המובא כאן ברש"ס - שהג"ר נזנה כאחד.

נקודה זו נזעזעת מכוח כך שזו"ת שייך שצירה ופירוד ולכן כל אחד זא לעצמו משא"כ בג"ר מתגלה האחדות כי אין שם מניאות של שצירה ולכן הכל זא ביחד.

אולם צעומק הג"ר הוא אחד זייחס ל"ק, אולם זייחס לעצמו יש זו גם צחינת התפרטות, דהיינו, שצמך הג"ר עצמו כן מתגלה חלוקה מסויימת, רק זייחס ל"ק שמתחיו הוא מניאות אחת ולכן זייחס ל"ק הוא נתפס כאחד.

על העבודה

העבודה עניין זה שכל תחתון תופס את העליון באופן אחדותי, למרות שהאמת היא שגם בעליון עצמו יש חלוקות שונות, מתגלה לגבי העבודה כאשר אחד שרחוק מעניין מסויים בעבודת ה', הוא תופס את כל אותו העניין כמציאות אחת, וכמי שאינו שומר תורה ומצוות חלילה שהוא בטוח שכל שומרי תורה ומצוות כולם סוג אחד, וכן מי שאינו בקי בענייני קבלה

בטוח הוא שכל דרכי המקובלים עניינם אחד, וכן הלאה וכן הלאה, כל תחתון המביט אל העליון מרחוק תופס אותו כמציאות אחת והוא לא מסוגל ויכול לזהות את הדקויות השונות הקיימים בתוכו. ורק כאשר האדם מתקרב לאותו הדבר, הוא מגלה כמה דקויות וחילוקים הוא מכיל ועד כמה הוא לא מציאות אחת פשוטה כמו שהוא תפס אותה קודם לכן.

כתב בשמן ששון כאן אות ב זו"ל: ועיין בהקדמת הסידור בתפילת ר"ה להרב שר שלום זל"ה שכתב זו"ל י"ז באול נאצלו ג"ר דב"ן והוא היה שבת ואחריו מיום א' עד יום השבת הב' והם יום ח"י י"ט כ' כ"א כ"ב כ"ג כ"ד נאצלו ה"ז מלכים דב"ן שנשברו וביום השבת הב' הנז"ל שהיא יום כ"ד שבו ביום שנשבר המלך הז' ובו ביום נאצלו ויצאו ג"ר דמ"ה החדש ולמחרתו שהוא יום כ"ה התחילו לצאת ה"ז מל' דמ"ה לתקן הז' מלכים דב"ן והם הז' ימים הכתובים בתורה במעשי בראשית ויהי ערב וכו' עד ויכלו נמצא כי שיתא אלפי שני נימנים מכ"ה באול והזמנים מר"ה ר"ח תשרי לחשבון לבנה. ולחשבון החמה מיום ד' דששת ימי בראשית כי הלבנה נתמעטה ולא שמשו עד יום ו' בו' ימי בראשית וזה לדעת ר' אליעזר שאומר שתחיל' נברא החיצו' בו' חדשי החורף ואח"כ הפני' בו' חדשי הקיץ עכ"ל.

